

מ"ת 319/02/16 - מדינת ישראל נגד גיא יעקבי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 319-02-16 מדינת ישראל נ' יעקבי(עציר)
תיק חיצוני: 43685/2016

בפני	כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	גיא יעקבי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד סטולר

החלטה

כנגד המשיב הוגשה בקשה למעצר עד תם ההליכים, על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו 1966 וזאת במקביל להגשת כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בקלות ראש, אי ציות להוראת שוטר במדים וכן, נהיגה ללא רישיון נהיגה וביטוח תקפים.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 31.1.16, בשעה 02:00 לערך, נהג המשיב ברכב בתל אביב ומשנצפה, על ידי שוטרים, כשהוא סוטה עם רכבו מנתיב לנתיב, נדרש לעצור את רכבו ולהזדהות.

במהלך הטיפול בו, לאחר שהתברר כי אינו נושא כל תעודה מזהה, ניסה המשיב להימלט מהשוטרים וכאשר נלכד, התנגד למעצר והשליך פנס ומכשיר קשר על אחד השוטרים.

בבדיקת דם שנערכה למשיב, נמצאו, כממצא ראשוני, 144 מ"ג אלכוהול ב-100 מ"ל דם, כאשר הממצא הסופי אמור לנוע בטווח של +/- 20 מ"ג, כמות שבין כך ובין כך, עולה על הכמות המותרת על פי חוק.

כמו כן, נהג המשיב, לכאורה, כאשר הוא פסול לנהיגה בגין תיק קודם של נהיגה בשכרות ונהיגה בזמן פסילה, משנת 2015 וכן, נהג ללא רישיון נהיגה תקף ותעודת ביטוח תקפה.

כנגד המשיב תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים, האחד בן 12 חודשים והשני, בן 4 חודשים, שהינם חבי הפעלה, היה והמשיב יורשע בהליך העיקרי.

המשיב נעצר בעקבות האירוע לעיל ומעצרו הוארך בהסכמת בא כוחו, שביקש להפנותו לשירות המבחן, על מנת לבחון התאמתו להליך גמילה בקהילה טיפולית סגורה.

ביום 8.3.16, ניתן תסקיר כאמור ובתמצית, מבלי לפגוע בצנעת הפרט, תיארה קצינת המבחן את היכרותה על המשיב, מהליכים קודמים, מצבו הנפשי והרפואי ולבסוף, נתנה המלצה, מסוייגת יש לומר, לאפשר למשיב להגיע לראיון בכפר הגמילה "רטורנו" ואם יימצא מתאים לקליטה במקום, לאפשר לו לשהות בכפר הגמילה, בתנאי מעצר בית מלא.

ביום 13.3.16, טענו הצדדים לבקשה, כמפורט בפרוטוקול ותיק החקירה הוגש לעיוני.

בתמצית, טענה ב"כ המבקשת כי אין מקום לכל חלופת מעצר בעניינו של המשיב, שכן לא ניתן ליתן בו אמון וניתן לראות כי גם התסקיר בעניינו אינו חיובי, התייחסה לראיות שבתיק החקירה והפנתה לפסקי דין רלוונטיים.

בתמצית, טען ב"כ המשיב כנגד הראיות בתיק החקירה, בכל הנוגע לעבירה של נהיגה בשכרות. לגבי המשיב עצמו, טען כי היום, לראשונה, מכיר המשיב בהתמכרותו ומעוניין לטפל בה, בסיוע בני משפחתו, שנכחו באולם בית המשפט. הסנגור תיאר את מצבו המשפחתי, הנפשי והרפואי של המשיב, את הטיפולים שעבר טרם מעצרו וטען כי שחרורו ל"רטורנו", בתנאי מעצר בית מלאים, יאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו וכן, הפנה לפסיקה רלוונטית. הסנגור הגיש מכתבים מהפסיכיאטר והפסיכותרפיסט המטפלים במשיב.

עיון והכרעה

ראיות לכאורה

הסנגור טען, כאמור לעיל, רק כנגד הראיות הנוגעות לעבירה של נהיגה בשכרות.

מעיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים שהוגשה על ידי המבקשת ובחומר הראיות שהוגש לעיוני, עולה, נוסף על שכבר צוין לעיל, כי לאחר שנעצר על ידי השוטרים בשטח, נערכו למשיב מבחני ביצוע, בהם כשל בכל הפרמטרים - התנדנד בעמידה, התנדנד במבחן הליכה על הקו, טעה בספירת הצעדים והסתייע בהרמת ידיו לצדדים וכן החטיא במבחן הבאת אצבע לאף.

השוטר דניאל ישראלי ציין כי המשיב נראה כמי שנתון תחת השפעה בינונית של משקאות משכרים, מפיו נדף ריח חזק מאוד של אלכוהול והתנהגותו נעה בין ניסיון בריחה מהשוטרים לרדומה.

בבית חולים וולפסון, נלקחה מהמשיב בדיקת דם וממצאה, כפי שצוין לעיל, ממצא ראשוני של 144 מ"ג אלכוהול ב-100 מ"ל דם, +/- 20 מ"ג לממצא הסופי.

המשיב נחקר והודה בשתיית אלכוהול עובר לנהיגה, אך בחר שלא לפרט כמה משקאות שתה ועם מי.

בשלב זה של הדיון, בית המשפט נדרש לבחון אם קיים פוטנציאל ראייתי להוכחת אשמתו של המשיב ועל סמך דו"חות הפעולה, המזכרים, חוות הדעת הטוקסיקולוגית הראשונית והודעת המשיב במשטרה, אני קובעת כי פוטנציאל כזה אכן

קיים ולמעלה מן הצורך, יוער כי די בממצאים שפורטו לעיל, כדי להביא להרשעת המשיב בעבירה של נהיגה בשכרות, מבלי להידרש כלל לבדיקת הדם שנערכה למשיב וזאת על יסוד פסיקתו הענפה והעקבית של בית המשפט העליון.

בנוגע לטענותיו של הסנגור כנגד הראיות שבתיק, בכל להנוגע לבדיקת הדם שנערכה למשיב, מקומן בהליך העיקרי ובשלב זה, אין בהן כדי להשליך על ההחלטה בבקשה שבפני.

אין מחלוקת בין הצדדים בנוגע לקיומן של עילת מעצר ומסוכנות בעניינו של המשיב.

בבש"פ 2227/08 גריפאת נ' מדינת ישראל נקבע: "יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב".

במקרה שבפני, המסוכנות הנשקפת מן המשיב גדולה כל כך, שכמוהו כמי שמסתובב בציבור, כשבידו אקדח טעון, או כפי שהגדיר בית המשפט העליון במקרים דומים "פצצה מתקתקת על הכביש".

בבש"פ 9573/09, סלימאן נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' ג'ובראן:

"כידוע, על מנת שיוורה בית המשפט על שחרורו של נאשם לחלופת מעצר, עליו בראש ובראשונה להשתכנע כי ניתן ליתן באותו נאשם את האמון שלא ינצל לרעה את דבר שחרורו ויביא להפרת תנאי חלופת המעצר שנקבעו...מדפוס התנהגותו הסדרתי של העורר, בתחום התעבורתי, עולה החשש כי לפנינו נאשם שאין אימת הדין שורה עליו, וככזה, יקשה עלי לראות כיצד ניתן לתת בו את האמון שלא יביא להפרתם של תנאי חלופת המעצר שיקבעו בעניינו. אכן בדין טען העורר כי בפסיקה נקבע שלרוב אין מורים על מעצרו עד תום ההליכים של נאשם שלו מיוחס אך דבר ביצוע של עבירות תעבורה, אך בנסיבות יוצאות דופן, כאשר התנהגותו של הנאשם מלמדת כי אין ליתן בו אמון וכי הוא יסכן את שלום הציבור, יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים".

לא ייתכן חולק, כי בשל התמכרותו של המשיב לאלכוהול ועבריינותו העקבית בתחום התעבורה, תוך זלזול בוטה וגס בהוראות החוק ובתי המשפט, הפך המשיב לסכנה ממשית ומוחשית, לציבור עוברי הדרך ובית המשפט נדרש להגן על הציבור מפניו, בכל דרך אפשרית, לרבות מעצר עד תום ההליכים.

בבש"פ 8819/10, עלי אל רך נגד מדינת ישראל, עת נדחה ערר שהוגש על מעצר עד תום ההליכים, קבע כבוד הש' הנדל: "מסוכנות, פנים שונות לה. כאן, העורר נהג בשכרות ארבע פעמים, לרבות מקרה זה, לאורך תקופה של שנתיים. פעמיים הורשע בביצוע העבירה האמורה. נהיגה בשכרות מסכנת את הציבור בצורה ממשית. פקודת התעבורה נועדה להוות מעין תמרור "עצור" להתנהגות מסוכנת. צר לנו ללמוד מהניסיון היומיומי, עד כמה מסוכנת עלולה להיות הנהיגה ואיזו מידה רב כוחה לפגוע בזולת".

כאמור לעיל, עתירתה של ההגנה הייתה לחלופת מעצר בקהילה סגורה, בתנאי מעצר בית מלא.

במ"ת 3265-05-13 מדינת ישראל נגד פרלמן, אמרה כבוד הש' ברנט:

"הלכת בית המשפט העליון קובעת תנאים בהם יישלחו נאשמים לקהילה טיפולית כחלופת מעצר ושלושת התנאים העיקריים הינם כאשר נאשם מצוי בעיצומו של הליך גמילה, שאז מוטב לשחררו לחלופה שיקומית כדי לא לפגוע בהליך זה, מקום בו משתכנע בית המשפט כי הרצון להתחיל בטיפול הינו כן ואמיתי וכי סיכויי הנאשם להצליח בטיפול גבוהים.

סבורני כי במקרה זה אין בסיס מוצק להנחה כי ניסיון הליך שיקומי שנעשה בעבר ולא צלח - יצלח כעת".

בבש"פ פלוני נגד מדינת ישראל, אליו התייחסה ב"כ המאשימה בטיעוניה, קבע כבוד הש' רובינשטיין, כי נוסף על שיקולים אלה, יש לבחון על פי מבחן השכל הישר, אם: "בתקופת הביניים עד תום המשפט, יש סיכוי להליך חיובי, שיעמיד את הנאשם על רגליו..".

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, לרבות המשיב עצמו ואחיו ובחנתי את תסקיר שירות המבחן והמסמכים שהוגשו מטעם המשיב, מצאתי כי המשיב אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בפסיקה, לשחרור לקהילה טיפולית סגורה ולטעמי, אין מדובר במי שרצונו בגמילה הוא כן ואמיתי והסיכויים להצלחת ההליך, הינם נמוכים.

אין מדובר בהליך טיפולי שהחל לפני מעצרו של המשיב, שכן לדברי המשיב עצמו, רק כיום, הוא מבין כי הוא מכור לאלכוהול והליכים הטיפולים בהם החל, עובר למעצרו, אינם קשורים באופן ישיר לגמילה מאלכוהול וממילא, לא צלחו.

קצינת המבחן, הנדרשת לבחון את האינטרס של המשיב בלבד, הביעה עמדה סקפטית לגבי שחרורו לטיפול בקהילה, אף שהמלצתה הסופית הייתה לשחררו לראיון קליטה.

בנוסף, התרשמתי מהמשיב עצמו, כי עדיין ולמרות על הצהרותיו, אינו מפנים את חומרת מעשיו ואינו מביע רצון אמיתי בטיפול.

לפני שנה בלבד, בחודש ינואר 2015, עמד המשיב בפני כבוד הש' סעדון ובטרם מתן גזר הדין בעניינו, אמר את הדברים הבאים: "כל התקופה הזו שעברתי, עברתי חוויה לא פשוטה עבורי. תודה לכל המערכת שטיפלה בי. הפנמתי וזה היה לי שיעור לחיים".

סנגורו של המשיב, אמר באותו דין: "חודש המעצר שהנאשם בילה מאחורי סורג ובריה היה חודש מכונן מצד הנאשם. הוא הבין שזה מקום שהוא בחיים לא רוצה להגיע לשם. זה נתן לו את הבומבה של החיים שלו. הוא גם ציין שזה לימד אותו לכל החיים....אני סבור כי 400 שעות של"צ וצו מבחן שיוטל עליו שהנו רכיב משקם, יבדוק שהנאשם לא יחזור לסורו וכן המאסרים המותנים שהוארכו ובפעם הבאה לא יהי מנוס מלהפעילם...".

למצער, הוכיח המשיב, כי לא הפנים דבר ולא למד כל לקח.

בדבריו לפרוטוקול מיום 13.3.16, ניתן לראות כי המשיב תולה את האחריות במצבו, בגורמים חיצוניים, כגון, חברתו שנפרדה ממנו, בעת שרצה להציע לה נישואין ובחוסר הבנה כי הוא מכור לאלכוהול, דברים העומדים בסתירה מוחלטת להצהרתו בפני כבוד הש' סעדון לעיל.

התרשמתי כי המשיב מוכן לומר כל שנדרש בניסיון למלט עצמו ממעצר, תוך שאינו מפנים, הלכה למעשה, את חומרת התנהגותו.

המשיב לא עמד במחויבויותיו על פי גזר דינו של כבוד הש' סעדון - לא שיתף פעולה בהכנת תוכנית של"צ, לא השתלב בסדנה לנהגים, במסגרת צו המבחן ורק בחלוף 7 חודשים ולאחר ששירות המבחן הגיש בקשה לבית המשפט, להפקיע את צו המבחן וצו השל"צ, השתלב בסדנה טיפולית כאמור והחל בביצוע שעות לתועלת הציבור, אך בהיקף חלקי בלבד.

כעולה מהמסמכים שהגיש הסגור, המשיב מצוי בטיפול נפשי תקופה ממושכת, אך כל הסיוע המקצועי שקיבל, התמיכה ממשפחתו, הסדר הטעון וגזר הדין המתאים והמקל, שניתן על ידי כבוד הש' סעדון- כל ההזדמנויות שניתנו למשיב, לא היה בהן כדי למנוע ממנו לשוב לסורו, לכאורה.

נראה כי המשיב סבור שבכל עת, יש מקום לסייע לו ולתת לו הזדמנות נוספת, אך לא כך היא, קל וחומר כאשר המשיב שמט מידין כל הזדמנות שניתנה לו בעבר ומעל באמון שנתנה בו המערכת. מאידך, אם רצונו של המשיב בגמילה הוא כן וממשי, הרי שאין מניעה כי ייגמל גם במסגרת המעצר.

בית המשפט אמון על האינטרס הציבורי ולטעמי, אינטרס זה מחייב הותרת המשיב במעצר, עד לתום ההליכים בעניינו וכך אני מורה.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י' אדר ב' תשע"ו, 20 מרץ 2016, במעמד
הצדדים.